

K·MEO

ENS HA COSTAT, PERÒ L'HEM TROBAT

Plensa al Liceu... i a tot arreu

Un dia va arribar un refugiat català a L'Ajuntament i va dir que ceneixia a un català que feia cares amb números. El Consistorial va pensar "con un seis y un cuatro, hago tu retrato" i van passar pàgina. Temps després un turista va anar al Servei d'Informació i va preguntar on tenien a Plensa, aquell geni que feia les cares planes com el Modiglianni però a l'engròs.

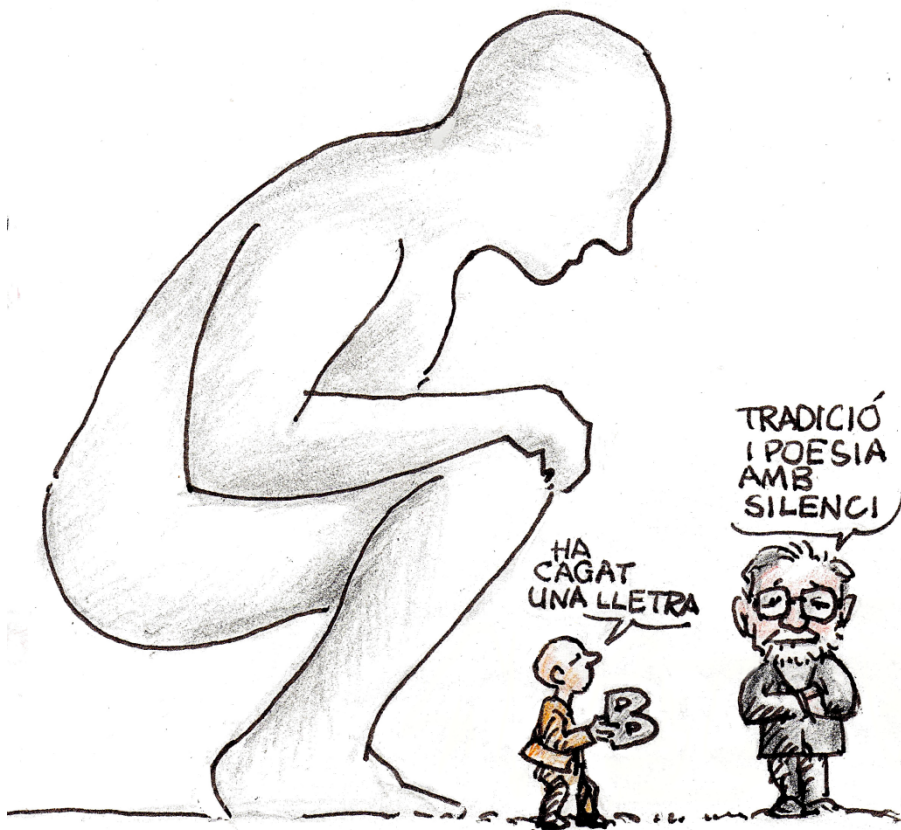
Després de tres comissions, l'Ajuntament va enviar dues dotzenes d'especialistes per trobar a Plensa a Tokio. A casa del senyor Plensa van dir al taxista i els hi va dur.

Reconec una mica la meva experiència artística en aquestes paraules. Jo sóc Jaume Plensa, exiliat artístic de Catalunya durant gairebé quaranta anys. El món està ple d'obres meves, la majoria tan grans que es poden veure des del Tibidabo, però aquí no les veien. Així que un dia, vaig decidir

donar-me a conèixer aquí. Apart d'artista, sóc molt tossut de manera que a cada festa que es fes a Catalunya, jo venia, presentava el meu book com un escolar, em mostrava tímid i indecís, deia sí senyor al primer regidor cultural de qualsevol Ajuntament fins que un dia Catalunya va descobrir al seu fill Plensa. De seguida vaig tenir molts enemics (gairebé tots artistes) però també molts contractes. Vaig haver de treure de l'armari totes les peces, inclús les de infantesa.

Sóc genial em diuen a tots els estaments oficials i català! i cada un d'ells em promet una medalla.

Certament tenia una espina clavada en el

meu orgull i em dolia no ser reconegut just a casa meva. Ara, començo a sentir-me una mica empatxat.

Em proposen ser vineter de l'any, fer la sacada al camp Nou, presidir els jocs florals de Can Manso, patrocinar una colònia i fer de presentador al Tele Notícies. Excessiu.

Sense anar més lluny, vaig fer unes portes pel Liceu, ara m'han donat l'oportunitat de dirigir Macbeth i fer-ne l'escenografia i l'any vinent volen que interpreti el paper de Lady Macbeth. Una mica exagerat, penso. Potser comença a ser hora de tornar a voltar pel món.

GARSA PROSTÀTICA

TAN PETITS I TAN ESPIATS

Tal Hanan s'autoproclama l'espia del 9-N

És empresari, exmilitar israelià i expert en tecnologia. Una joia segur que no ho pot ser. A través de les imatges se'l veu segur, satisfet, una mica pedant. El que cal tenir per triomfar.

Tal Hanan confessa sense pudor la seva intervenció en el pla d'espionatge que algú (podria ser Espanya potser?) va idear per perseguir, manipular i impedir la consulta independentista catalana. Per això la Colau, la primera independentista de Catalunya, ha trencat la germanor entre Barcelona i Tel Aviv. Perquè n'aprenquin.

No repetirem allò de la immoralitat de l'espionatge, ni de les ordres possiblement donades des de Madrid, ni la impunitat del poder ni de les escasses raons que té el Sr Hanan per mostrar-se tan satisfet. Un espia sempre traeix, a uns o altres.

El que sí volíem comentar és l'atractiu que Catalunya exerceix sobre els serveis d'espionatge mundials. Aquí ens espia tot Déu, inclús Ell si em de creure el catecisme.

La meva família ve d'abans de que Catalunya tingués quatre barres i en tots aquests segles, cap de la nissaga, ha sabut trobar quin interès pot tenir la Cia o la KGB en el seu temps o el Ministre Fernández Diaz en espia Catalunya. L'únic misteri que teníem era una Verge Negra i ara s'ha sabut que és blanca però tenyida pel fum.

És una estúpida pèrdua de temps obsessionar-se en espia a Catalunya amb la feinada que deu haver-hi pel Kremlin i altres llocs amb botons

atòmics. Aquí no en tenim de botons atòmics. Com a molt, els fabriquem i venem a bon preu.

Pensant, pensant he arribat a una possible conclusió. El món no entén l'independentisme català, ni les seves baralles i divisions i els fa gràcia de conèixer com si fos un Hola de la política. Tampoc cal, truquin directament a casa de qualsevol polític i els hi explicarà amb tot detall. És el que esperen, poder demanar la unitat.